

چیرۆک

نووسینه‌وه‌ی درک

ئارام کاکه‌ی فەلاح

من ناوم غەریبه، غەریب ریکۆرد. رەنگبێ پیتان خۆش بێ بزانی ئەم ناوه‌ی من بۆ وا غەریب و سه‌یره و له‌کوێوه هاتوو؟ له‌راستیدا ئەمه نازناوی منه و ماوه‌ی بیست ساڵیکه‌ی وای لێهاتوو، دهنای پێش ئەوه نازناوم «خەریک ریکۆرد» بوو، رۆژی له‌ رۆژان، جارێک له‌ جارەکان خەریک بوو ریکۆردیک بشکێنم و نه‌یان‌ه‌یشت، خەریک بوو ناوم هەر ئەوسا بچیته‌ ده‌فته‌ری ریکۆرده‌که‌وه، که‌ بۆمن و هاوڕیکانم و زۆر که‌سی تریش هه‌موو دنیا بوو.

به‌ تێپه‌ر بوونی رۆژگار و گالته‌ و سوعبه‌تی هاوڕیکانم، نازناوه‌که‌م گۆرانی به‌سه‌ردا هات و وه‌ک هه‌ندێ له‌ وشه‌کانی زمان سووا بۆ ئاسانکرد شیوه‌ی ده‌موچاومی وه‌رگرت و له‌ خەریکه‌وه بوو به‌ غەریب. لێتانی ناشارمه‌وه هەر له‌ ناو ئەو پرۆسه‌یه‌دا بۆ ماوه‌یه‌کی که‌م پێش ئەوه‌ی بێم به‌ غەریب له‌ خەریکه‌وه بوو بووم به‌ فەریک و به‌قه‌ده‌ر ئەم دونه‌یه‌م پێ ناخۆش بوو که‌ وایان پێ ده‌وتم، چونکه‌ فەریکه‌نۆکم بێرده‌که‌وته‌وه. فەریکه‌نۆکیش لای من گۆله‌به‌رۆژه‌ی لێ ده‌رچێ، شه‌رمنترین و هه‌ژارترین خواردنی دونه‌یايه. باش بوو رۆمانی پارێسی ئەو هاوڕیکه‌ی ئەم چیرۆکه‌ی بۆ ده‌نێرم، هەر زوو فریام که‌وت و وای کرد بێم به‌ غەریب.

ئێستا من له‌ نازناوه‌که‌ی خۆم رازیم و تا سه‌ر ئێسکان هه‌ست ده‌که‌م

غەرىبىم. بەتايىبەتى دواى ئەوھى ھاورىكانم جىيان ھىشتم و بەتەنيا مامەوھ. يان گىژەلۈوكەھى مەرگ بىردنى، يان لافاوى بى زەحمى زەمانە بەتەرى دوورى خستنهوھ. ھەزەكەم ئەوھش بلىم كە وەستانى زۆرى من لەسەر نازناوھكەم پەيوھندىيەكى تەواوى بەم چىرۆكەھى من و ھاورىكانمەوھ ھەپە كە بە جۆرىك لە جۆرەكان ھەولەدەم بىنووسمەوھ و بەزوتترىن كات بىننىرم بۆ رۆمانى ھاورىم كە ھەر لە مندالىيەوھ ھەزى دەكرد ژيان لە پاریس بباتە سەر، ئەویش لە لای خۆيەوھ بىداتە دەست تۆى خۆينەرى نازىن، تۆيەك كە كىلىك بۆ دىنىتەوھ، كىلىك كە پاریسى پىت دەدات و نابى بە ھىچ شىوھىك و نىت. جا تكايە ئەم چىرۆكە باش بخۆينەوھ بۆئەوھى ئەو كىلە بگەيەنیتە دەستم. چونكە رۆمان بە قسەھى خۆى دوو جارى تر دابووى بە خەلكانى جىاواز- جىاوان، ئەوانەھى سەردانى كوردستان دەكەنەوھ، ھەر شەو لەكاتى شىرزەھى جاننا ئامادەكردندا دوو جاران كىلەكەپان ون كىرەوھ بە زەحمەت دۆزرا بووھە بۆيە پاریسى پىشنىارى ئەوھى كىرە كە من، منىك كە كەمىك دەستى نووسىنم ھەبوو، كە ھاورىكانم ئىنشاكانى منيان لە تاقىكردنەوھكاندا قۆپى دەكرد، منىك كە ھەر لە مندالىيەوھ ھەزەم دەكرد دواى ھىكايەتى ئەو كەسانە بگەوم، كە بىدەنگ تىدەپەرن و شتىكى تەلخ، ھەناسەپەھى سارد، دووكەلىك لە تەماشاشا و نىگادا، لافاوىك لەناو دىدا، بارانىك لە گلىتەدا، بروسكەپەھىك لە رۆچىكى بىنداردا لەدواى خۆيانەوھ لە شوئىكى دوور دەست جى دەھىلن و جى ناھىلن، منىك ھەر بەو پاكى و شەرمىيەھى جارانمەوھ بىم و ھىكايەتى ھەرچوارمان بىنووسمەوھ. چواری چى؟ دووانمان ماوین، ناخ گەر چىرۆكنووس دەبووم ئەھى خۆينەھى خۆشەوئىست و بەئاسانى ئەوھم نەدەدا بەدەستەوھ كە لە چوار دووانمان ماوین، ئەھى دووانەكەھى تر كىن؟ كوان؟ چىيان لى ھات؟

من دەمووت پاریسى تۆ داواپەھى زەحمەت لە من دەكەپت، من ئەگەر بىم و ئەو چىرۆكە بىنووسمەوھ، ناتوانم نە پاك بىم، نە شەرم. ئەویش دەيووت چۆنت پى خۆشە با واپى، گىرنگ ئەوھى بىنووسرىتەوھ.

بەھەر حال ئىمە چوار ھاورى بووین. ئەمەھى ئىوھ دەخۆيننەوھ ھىكايەتى چوار كەسە لەگەل ئەو پىاوكوژەھى كە ھەر لە مندالىيەوھ دلم خەبەرى دابوو كە

تهنها بۆئەووه له دایک بووه که بگیرییت. من هەر دەمزانێ که ئەو مرۆڤیێکی هەلە بوو، له کات و شوینیکی هەلەدا دەژیا و ژیانی پەلهپەل و شیتال - شیتال کردین و ون بوو.

من هەر زوو دواى حیکاتی ئەو سیحربازە که وتم، زانیم که ئەو رووداو ه سەیرانەى ئەم ناوه و ئەم گەرەکهى ئیমে پەيوه ندییه کی تهواوی بهوه ههیه، بهلام ههیف درهنگ برۆایان پی کردم. من هەر له مندالییه وه خولیاى ئەوه بووم که ههقی لی بکه مه وه، ههقی دلره قییه ک که نازانم له چ تاریکی و زوئووماتیکه وه قهرزی کردبوو، هینا بووی و به سهه ئیمه دا تا قی ده کرده وه. ئیوه چوو زانم چ قههر و دهردیکی کرده دلمه وه، قههر و دهردیك وهك خوهره به دلمه وه نووسا و قهت لیم نه بووه وه.

من رۆژگاریکی زۆر، شهه وانیکى دوور و درێژ به دیار ئە و خه یا لانه وه داده نیشتم وهه ک مۆمیکی ماندوو ئاره قه م لی ده چۆرا و ده سووتام. ئەو خه یا لانه ی که ئیستا دواى عومریک له هه سه ره ت و دوودلی و خواردنی به چنه دواى به چنه ی غه م، ده مه ویت له ژووره تاریکه کانی بیره وه ریمدا، به خه یا لمددا گوزه ر بکه ن و بیانوو سه مه وه.

نازاری گێرانه وه چزه له رۆحم هه لده ستینى و دلم نیله نیله ده سووتی و له دواى خویه وه دووکه لیك جیدیلایت. ئیشی من ئە وه یه ئەو دووکه له ببنیم و بگرم و بنوو سه مه وه تا بینیرم بۆ رۆمانی هاو ریم و ئە ویش لای خویه وه بیداته ده ست که سه یك کللیکم بۆ دینیته وه. من ئیستا ئاگام له وه نییه که ئیوه چهنه پارسی ده ناسن و چهنه تیکه لاوتانه و به چی بانگی ده که ن؟ به لام من لی ره دا نه ئینییه ک باس ده که م که ته نها من و ئەو ئاگامان لییه تی و ناشزانم چهنه ی پی خو شه درکاندنێ؟ به لام من هەر له بهر خاتری چیرۆکه که ده یگێر مه وه.

وهک له پیشدا وتم که رۆمان یارمه تی منی دا و له فه ریکه وه کردمی به غه رب، منیش له هه مان کاتدا یارمه تی ئەوم دا و له رۆمانی گو له به رۆژه وه کرده وه به رۆمانی پارسی. ئەوه ریکه وتنیکی نه ئینی نیوان هه ردوو کمان بوو که هه ردوو لامان به سه رکه وتوو یی لی دهر چووین.

رۆمان به مندالی له کاتی هاویندا ده چوو ده ئیه که ی با پیره ی (با پیره ی له

دايکييه وه). هاوینیک له هاوینه کان له ناو کیلگه ی گولڼه به روزه کانی باپیره یدا عاشقی کیژیکی جوانکیله ده بی و پیی ده لی:

- خو شم ده ویت. گوره بم ده تبه م بۆ پاريس.

ئه ویش ده لی:

- من نایه م بۆ مائی بايز.

- بايز نا، پاريس.

- بۆ مائی ئه وانیش نایه م.

- ئه ی یار! یاری نازدار! وهره له گه لما، باشه گه ن ئه م کیلگه ی گولڼه به روزه یه ت

به چه ند سه عاتیک بۆ بخوم بروام پی ده که ی؟ بروا به خو شه ویستییه که م ده که یه ت؟

- هه موو ئه م کیلگه یه ؟

رۆمانیش به وشه وه لامي نه دا بووه وه به لکویه کسه ر ده ستی کردبوو به

گولڼه به روزه خواردن. دوور له چاوانی باپیره و خه لکی ئاواپی، به چه ند سه عاتیک

هه مووی خواردبوو، به چه ند چرکه یه ک پيش ئه وه ی برشیتته وه وه هه مووی

بینیتته وه. کچه که پیی وتبوو:

- نا، نایه م، باو کم نایه لی بچم بۆ مائی که س.

رۆمانیش دوا ی ئه و رسته یه، رشانه وه یه کی سه یر رشایه وه، تایه کی گه رم

له وانه ی هیلکه ت بۆ ده کو لیتیت هه موو گیانی گرتته وه، هیزی وه لام دانه وه ی نه ما و

بی هوش که وت. باپیره به په له هی نایه وه بۆ شار هه فته یه ک له خه سته خانه که وت و

چه ند ئاویان پیا هه لواسی، تا مانگی سکی ده چوو، سکا چوونی چی؟ درک

داده نیشته.

دوکتور پیی ده ووت، کورم تۆ گولڼه به روزه ت خواردوو یان درکه کانی هه موو

دونیایه؟ ئه میش ده یووت: دوکتور گیان! سه یرکه، عه شق چی لی کردم.

دوکتوریش ده یووت، عه شقی چی؟ تۆ هه ر به قه د گوونی خوت ده بی، تۆ جار ی

مندالی.

رۆمانیش به ده م ئازاری سکه وه ده یووت، عه شق هه ر به مندالی خو شه به

مندالی ده کری و له وه ده چی هه ر به مندالیش بمری. ئیستا عه شق له دلی منا

مرد، دوکتور گیان عه شق مرد. ده رمانیکم به ری بیخوم و عه شقم بیرچیتته وه،

مه ره مه يک دلمی پی چه ور بکه م و دهرگا کانی تا نه به د دابخه م. دکتور گیان!
ئیسنا من به م نازاره وه ههست دهکه م که نه مه نازاری سکم نییه، به لکو نازاری
دلمه و سکم دهیچیژی، نازونووزی دلمه و سکم نرخه که ی دها و دهلی با لهسه ر
خومان بی، دلم موسافیره دکتور گیان! موسافیر، بروا ناکه م جاریکی تر سه فهری
وا بکات. منی نیوه مردوو ئیسنا ههست دهکه م که عه شق له گورستانیک دهچی،
که تیایدا مردن نه زمون دهکه ی به بی نه وه ی بمریت.

دکتوریش به گومانه وه، له ژیر چاویلکه که یه وه سه ییری نه م منداله ی دهکرد که
به و شیوه یه باسی عه شق دهکات. به سه سورمانه وه پی و ت:

- رۆله! نه و قسانه سه ییره له مندالیکه وه. یه کی نه و قسانه دهکات که عه شق
هه زار هه لپه ز و دابه زی پی کرد بیت.

- تۆش دکتور گیان! یه کیکم لهسه ر نه م زه مینه بو بدۆزه ره وه له م ته مه نه ی
مندا، کیلگه یه که گوله به رۆژه، به درک و دالییه وه، به تویکلییه وه، به به رده وه
خواردبی ته نها له به ر خاتری کیژیک که خوشم دهوی و له سالیکدا، دوو هه فته ی
هاوینان له کویره دییه که ی باپیره ده یبینم و هیچی تر.

- ئاخ کوری خوم! نه مه چ دهرگایه که وا زوو لهسه ر خوت کرده وه؟

- ئای دکتور! بروا ناکه م که سمان له کردنه وه ی نه و دهرگایه دا سه ره به ست
بین، دهرگایه که ده یکه یته وه و ناشزانی چی چاوه ریت دهکات کی له پشت نه و
دهرگایه وه یه؟ کی وه ستاوه؟ نازانین... نازانین. چون بزانی؟ که ژیان و خه ون و
عه شق سی شتن، که قهت خومان هه لیاننا بژیرین. مام دوکتور عه شق له ولاتی
ئیمه دا له یانه سیب دهچی، قهت له سه ره تادا نازانی بو ت دهرده چی یان نا،
هه ره که کرینی نه و پارچه کاغه زهش سه ره تاکانی پریتی له فه نتازیا، فه نتازییه که
که ئاماده یه تا ناو گور له گه ل خویدا بتبات.

دکتور له و قسانه وه رۆمانی زور دهچی به دلدا، پی سه ییر بوو که مندالیکی
ئاوا به و هه موو خه م و قه هره وه قسه ی وا دهکات. نه و رۆژه ی که له خهسته خانه
دهرچوو، دکتور پی و ت:

- کاکه رۆمان! هه موو کاتی گه ر پیویستیت به دکتور بوو، وهره بو لام. من به
خورایی هه موو شتیکت بو دهکه م. نه که ته نها بو تو، به لکو بو هه مووتان، بو دایک

و باوکت، بۆ خزمه کانت، بۆ باپیرهت، تهنانهت بۆ ئەو کیزهش که ئەو هه موو بهرد و درکهی پێ خوار دیت. بۆ هه مووتان پشکنین و داو ده رمان به خۆ راییی. له دوای ئەو رووداو هوه بوو که بوو به رۆمانی گولهبه رۆژه، هه ر که گوویی له گولهبه رۆژه ده بوو وهک دلی هه نجن هه نجن که هیت ده مرد و زیندوو ده بووه وه. ئیوار هیه که له ئیوار هکان، من و ئەو له ژیر گلۆپی زهردی عه موودی کۆ لاندای په یمانمان دا به یه که که ئەو من بکات به غه ریب و منیش ئەو بکه مه وه به رۆمانی پارسیسی.

ئێستا خوینهری خوشه ویست! که میک رۆمانتان ناسی. ئەوه ئەو که سه یه که من ئەم چیرۆکهی بۆ ده نیرم و کللیکتان پێ ده دات که نابێ ونی بکه ن. من ده زانم که به ته وای کاتی ئەوه هاتوو هه که حیکایه تی من و پارسیسی و کۆپی یه کتر و ئەو کلله بگێر مه وه. ده نا خوینهر دیق ده کات و له داخدا له جیاتی جارێک هه زار جار کلله که م لێ ون ده کات.

هه ر له سه ره تا وه که ز ده که م ئەوه بلایم که ئەوانه هه لهن و ده زانن رووداو هکان له و ئیوار هیه وه ده ست پیده که ن که هه ردوو هاو رپیی ته مه نمان (کۆپی یه کتر) دیار نه مان.

من حیکایه ی پێش ئەوانیشم لایه، سه رگوز شته ی ئەو پیاوه نابله ده ی که به ریکه وت شه ویکی پابین، رپیی ده که ویته ناو در که کانی به ر ده رگای مائی سیحربازه که، هه ر ده یه وی لپی بپته ده ره وه و رزگاری بی، ناتوانی. تا چه ند مه تر یک لای به ر ده رگای ماله که یه وه ده بی به به رد. من خۆم بینیم که بوو به به رد، هه ر چه نده ته ماشام زۆر روون نه بوو، جامی گلینه م پر بوو بوو له فرمی سک. من له ناو در که کانه وه بینیم. ترسام و رامکرده وه بۆ ماله وه، که به یانی زوو هاتمه ده ره وه و سه یرم کرد په یکه ریک که زۆر له و پیاوه ده چی له به ر ده می ماله که یدا چه قیووه، به شیوه یه که که شاره وانی به شو فلایش بۆی لانا چیت. ئەو هه موو سالانه تی په رین و ئیستاش ژنی ئەو پیاوه، ئەو پیاوه ی بوو به به رد، دیت و جار جار سه ردانی می ر ده که ی ده کات و چاوته ر. چاوته ر ده روا ته وه. هه موو جار ی به خه یالی جیاواز. جیاواز سه یری ده کات. رۆژی ده لێ که ئەوه کتومت خۆ یه تی. رۆژی تر ده لێ له و ده کات، جار جار هه ش شکی وهک خه می له نا کاو به رد لێ ده گری و

دەلێ، ھەندێ شتی ھاوبەشیان تیاپە، تۆ بلیی ئەو بی؟ ئەو هی من کە می غەمگینتر بوو. من ماو ھێک دواى حیکایەتی ئەو ژنەش کە وتم. دواى چیرۆکی ئەم دوو عاشقە پیرە. تا زانیم ئەو پیاو، بۆچی رپی کە وتۆتە ئەم ناو! من داخە کەم درەنگ، زۆر درەنگ پیم زانی و نەمتوانی یارمەتی بدەم. درەنگ پیم زانی کە هاتنی ئەو میردە بەردینە بۆ لای درکە کانی سیحر بازە کە بۆ بە دەست ھێنانی جوۆرە شلەمەنی و دەرمانیک بوو بۆ ژنە کە ی. نازانم لە کوێ بیستبووی کە لە ناو لاسکی درێژی ئەو درکە دا جوۆرە شیریکی تیاپە کە نەخۆشی پیستی ژنە کە ی چاک دەکاتەو، نەخۆشییە کە ھێچ دوکتۆر و ھەکیم و دەرماناسیک پپی نە دەوێرا. برینی ھەک گولە باخی دەمکراو، پر بە دەم خوین لەسەر لەشی ئەم ژنە دروست دەبوو، رۆژ لە دواى رۆژ ئەم گولانە لە زیاد بووندا بوون بە جوۆرک پپیان وتبوو کە ئەگەر چارەسەری نەکات، ئەوا بەم نزیکانە ھەموو لەشی دەبیته (باخچە ی پاشا لەو بەر ناو، خێلی دوژمن دەورە ی داو).

بە لām نیستا کاتی ئەو ھەم نییە، حیکایەتی ئەوان ھەل دەگرم بۆ کاتیکی تر، بەم زوانە رەنگبێ کە لەم چیرۆکە بوومەو، حیکایەتی ئەوانیش بنووسمەو، رەنگە ھەر ناوی بنیم ئەو پیاو ھە کە بوو بە بەرد، گەر یەکی پپی خۆش بی، با بە نامە یان ئی- مایل ئاگادارم بکاتەو من بۆی دەنیرم. بە لām نیستا نا، نیستا دەمەوێ بەخشکە یی بگەریمەو بۆ لای حیکایەتی ئەو دوو ھاو پپیە ی کە پیمان دەوتن کوپی یەکتەر و لە ئیوارە یەکی غەمگین و پرتەم و توومانی پایزدا دیارنە مان. من و پارێسی بەتەوسەو و اماں پی دەوتن، چونکە دووانە بوون و ھێچ شتیکی خوایان لە یەک نە دەچوو. بە لām تاقە شتیکی ھاوبەشیان ئەو ھە بوو کە بۆنی نیرگزیان لی دەھات. لە دووری دوورەو دەترانی کە هاتن. لە دووری دوورەو دەترانی کە لەویان. حیکایەتی ئەو ھەش کە ئەوان لە کاتی لە دایک بوونیاندا یەکی چلە نیرگزیکی فلیقاو ھیان لە مستا بوو لای من راستە و برۆایەکی تەواوم پپیە تی. چونکە داکیان لەو ماو ھێی نۆ مانگ و نۆ رۆژ دا ھەمیشە چلە نیرگزی لە تەنیشتەو ھە بوو و ھەر بۆنی کردوو و لپی تیر نەبوو، دەلین بیزووی پیو کردوو و ھەندێ جار خوار دوویە تی. بۆیە کاتی کە لە دایک بوون بە مامانە کە ی وتوو، گەر کچ بوونایە ناوم دەنان نیرگزە جار، وە ی خواپە! تە ماشا چپیان پپیە؟ جا ئەم دووانە

هیچیان له یه کتر نه ده چوو، به کیکیان ناسک، ئهوی تریان درنده، درنده که بیان تا بلایی عاشق بوو، ناسکه که بیان تا سه ر ئیسقان ره زیل. عاشقه که بیان به ته و اوی غه مگین، ره زیله که بیان تا دوا هه ناسه شاعیر، غه مگینه که بیان تا حه ز بکه ی په یکه رتاشیکی بی وینه بوو. که به دهسته چکۆله کانی خۆی هه موو دونیای ده کرده په یکه ری بچووک بچووک.

ئهو دووانه دوو هاوړپیی گیانی به گیانی من و پارسی بوون، دوو هونه رمه ند و به هر مه ندی بچکۆله ی گه و ره بوون له ئیوار هیه کی سه یردا دیار نه مان. له ئیوار هیه کدا که بۆ من گرنگییه کی تاییه تی هه بوو که ئه وان زیندوو بن. که چی ئه وان دیار نه مان. هه ر له ناو درکه کانی سیحرباز ه که دا بوون، هه ر ده بی وایی، چونکه هه ر بۆشه وه که ی که پارچه شیعریک و په یکه ریکی بچکۆله ی ته واونه کراوی گیر فانیان له ناو درکه لانه که ی به رده رگای ماله که ی ئه ودا دۆزییه وه، ئیتر پۆلیسه کان دهسته به جی که وتنه پشکنینیکی زۆر وردی ئه و ناوه به لام ئه وانیان نه دۆزییه وه. موفه وه زی پۆلیس که سه ره رشتی کاری دۆزییه وه که ی ده کرد کوریک کی گهنج بوو که سمیلکی ناشرینی هه بوو هه ر چهنه تالیک بوو له وه ده چوو به هه له له ویا روواین. سمیلکی بوو که له وه ده چوو قه رزی کرد بی و له کاتی دانه ودا چهنه تالیک کی بۆ خۆی گلدایته وه. زوو زوو به خۆی ده وت تووخوا! ئه مه ئیشه من هه مه، به رد بیاری... گوو بیاری. به خۆی و لایتیکی گه وری دهسته وه فه رمانی دا که مالی سیحرباز ه که بگه رین. پۆلیسه کانیش به قاچ و قوولی زامدار وه له ناو درکه کانه وه هاتنه ده ره وه. خوینیان لی ده چۆرا. درکه کان وه ک ورده ماری برسی له قاچ و پیلاره کانیان ئالابوون و تیز رۆچوو بوون. مالی سیحرباز ه که بیان به برینداری سه روژیر کرد و هیچیان نه دۆزییه وه. به ته وره یی و شکستییه وه، ئه و ناوه بیان به جیه هیشته، موفه وه زی پۆلیسیش جنیویکی مزی به و که سه ش دا که ته له فونی بۆ کرد بوون و سیحرباز ه که ی تاوانبار کرد بوو. ئه وه من بووم که ئه و هه واهم به پۆلیس راگه یاند و به دزییه وه ته له فونم بۆ کردن. ده مویست بگیری. من ئیستاش دوا ی ئه و هه موو سالانه هه ر له و بر وایه دام که دیار نه مان کی کۆپی یه کتر و زۆر رووداوی دلته زینی ئه م ناوه و ئه م گه ره که ی ئیمه دهستیکی نه یینی ئه وی هه ر تیا بووه. بۆیه ده مویست هه ر هه قی لی بکه مه وه. بۆیه من قهت

لهوه په شیمان نیم که ههولیکي شیتانه م دا بۆ ئه وهی بگیری و ئیدی شوینه واری له م ناوه نه مینئ. ئای خوايه درکه کانی ئه و چي به مندالانی ئه م ناوه نه کرد. ئه و مندالانه ی که به ریکه وت بۆ یاری کردن رییان ده که وته لای درکه کانی ئه و. ئای له و هه موو منداله قاچ و قوول زامدارانه، له پهل و پۆکه وتوانه. خهسته خانه ی شیره که که نزدیک مائی ئیمه بوو، پر بوو له مندالی بریندار. درک به شیوه یه که چه قی بووه جهسته یان به نه شته ریش دهر نه ده هات. ههروهک (تاتوو) یک به جهسته یان هه شوینه واری ده مایه وه و زحمهت بوو بیسرپته وه. دوکتوره کان سه رسام و واق ورم او به تیژی ئه و درکانه. یه کیکیان که تازه دامه زرابوو، له وه ده چوو ریکي زوری له خواردنی هیندی بی ده بوت: «ئه مانه درکن یان ده لوبیبه ر و عه مبه».

ئه م پیاوه کۆشکیکی روخواوی له ته نه که و درک دروستکردبوو، ماله که ی له که لاهه که ی ته نیشته کۆلانه که ی ئیمه بوو، که لاهه یه که که سروشت زور دلره قانه فه رامۆشی کردبوو، به جوړیک وه که ئه وه ی به دزی نه خشه و جوگرافیاوه که وتبیته ئه و ناوه. چوارده وری پرکردبوو له درک وه که بیه وئ له شتی... له که سی بیشارپته وه. له دووره وه جگه له درکه لانیک هیچی تر نه ده بینرا. جوړه درکیکی ده گمه ن بوو، من له هیچ شوینئ درکه زیی مل درپژ و مه چه که ئه ستووری له و جوړه م نه بینیبوو. ئه وانه ئه و چه قویانه بوون که له جهسته و سیما و قاچ و قولی مندالان ده چه قان و به په له و نیوه مردوویی ده یانگه یاننده خهسته خانه ی شیره که. که یاری خوشاردنه وه مان ده کرد، هه رله ناو درکه کاندایا خومان ده شارده وه، هینده درکمان لی ده چه قا، ده توت ژیشکین، ژیشکیک به درکه کانی خوی هه لاهه لا و مالویران بیت. ته نانه ت ئه و کاته ش که سیحربازه که م به گرت دا، دلایکم هه رله لای ئه و درکانه بوو که شاره وانی دیت و به ئاگریک شوینه واری نایه لیت، به لام له وه یاندا من به هه له ده رچووم.

ئیسنا ئیتر کاتی ئه وه هاتوو، که هه موو شته کان پیکه وه بیه ستمه وه، به لام پیش ئه وه ی ئه وه بکه م، ده مه وئ باسی نهینیه که بکه م که چهنده ها ساله له گه ل خۆمدا ده بهینم و ده بیبه م، وه به بی درکاندنی ئه و نهینیه ئه م چیرۆکه مان نوقسان ده رده چی. ئه م چیرۆکه ی من و پارسی و هه ردوو کۆپی یه کتر. ئیمه چوار هاوړی

بووین، دہفتہ ریکمان ھے بوو ناومان نابوو دہفتہ ری ریکوردہ کان. ھے موو خہ لکی ئەم شارہ ئاگایان لەو دہفتہ رھ ھے یه، شتیکیان لەبارە یه وە بیستووہ. ئەم دہفتہ رھ بە بادانی چوار کلیلی جیاواز لە یه ک کاتدا دہکریتہ وە. ئیمەش ھەر چوارمان یه کی کلیلیکمان پیدبوو، ھەر ئیمەش بۆمان ھے بوو بیکە یینە وە و ناوی ئەو کە سانە تۆماریکە یین کە لەم شارەدا بتوانن ریکوردیک لە ھەر شتیکیا بێت بشکیپن و ناویان بچیتە ناو دہفتہ رھ کە وە. دہفتہ ریک کە لەسەری نووسراوہ: «دلی خە لکانە بە ھەشت... دلی خە لکان» ئەم دہفتہ رھ تەمەنی دووسەد سال زیاترہ، لە باپیرانە وە بۆمان ماوہ تە وە. باب و باپیرانمان ھے موویان ھاوپی نزیکی یه کتر بوونہ. ھەر لە سەر تەای دروستبوونی ئەم شارە وە، ئەوانیش بیریان لە دہفتہ ریکی وا کردە وە، یه کە مجار تەنھا ناوی ئەو کە سانە یان تۆمارکرد کە شتیکی جوانیان کردبوو بۆ ئەم شارہ، ناوی کە سانیک کە قوتابخانە یه ک، باخچە یه ک بۆ مندا لآن پارکیک بۆ پیاسە ی ئیواران، رۆژنامە یه کیان خەستە خانە یه کیان کردۆتە وە. بۆبەشی وەرزشیش ناوی ئەو کە سانە ی کە لە ھەندئ یاریدا ژمارە یه کی پیوانە ییان شکاندووہ. لە بەشی مندا لانیشتا زۆر یاری تیایه و یه کی لەوانە چاوشارکی و خۆشاردنە وە یه. ئەم دہفتہ رھ ھەندئ ناوی تیایه کە میژوو ی ئەم شارہ، بە شانازی یه وە باسیان دہکات. ئیمەش ھەر چوارمان پە یوہ ندییە کی تەواومان بە خە لکانی ئەم شارە وە ھے بوو، بە گەر وە و بچوو کە وە. گەر لە ھە چ شوینئ، کە سی بتوانئ ریکوردیک بشکیپنئ، ئەوا یه کسەر ئیمە ئاگادار دہکراینە وە و ناوہ کانمان تۆماردە کرد. زۆر لە رۆژنامە و گۆڤارە کانی ئەوسای شار دہهاتن و شتی گرنگیان لەم دہفتہ رھ وە دہگوازتە وە بۆ ناو لاپەرە کانیان.

من، خەریک ریکورد، رۆژیک لە رۆژان خەریک بوو لە بەشی مندا لاندای بۆ خۆشاردنە وە ناوم بچیتە دہفتہ رھ کە وە و سیحربازە کە نە یه یشت. ئەو وای کرد من گر بدریم. من سەد جار لەسەر یه ک لە یاری خۆشاردنە وە بردبوومە وە، یه ک جارم ما بوو بۆ ئەو ی ریکوردە کە بشکیپنم. پیش من کە سی، بە ناوی کە س نەزانە وە ناوی تۆمارکرا بوو، باوکم دہیگی ریتە وە و دہلئ کە ئەم کورہ لە چلەکاندا کە خۆی دہشاردە وە تا ھەفتە یه ک نە دہدۆزرایە وە، کە چی لە بەردەمیشتا بوو، ھونەری خۆشاردنە وە ی ئەو کورہ بی وینە بوو، دوایی کە گەرە دہبی و دہچیتە

پیزی شوږشه وه . له شهسته كاندا به نهیښی هه موو شار ده خاته سه ر باوهری شوږشگپری . حكومه تی نه وسا وهك شیت به شوین نه ودا ده گه رین و كهس نازانی نه م كهسه له كوئی خوئی شار دوتته وه . نه و كهسه ی هه موو شاری كردوتته ناگری شوږش . جار پکیان ده هه زار كهس به دوویدا ده گه رین و هه موو شار ته ی ده كهن و نایدوزنه وه . تا روتی له سه ر شه قامیكي گشتی ده چیتته به یښی دوو كهسه وه بو ناوېژی كردن ، دوو كهس كه نایانناسی ، چه قویه كه به ر دلای ده كه وئی وئیتر هه ناسیتته وه .

من نیستانا زانم كه كهس نه زان چوږن خوئی شار دوتته وه ؟ چوږن چوږنی له به رده متدا بووه و نه تینیووه ؟ نازانم هونه ری خوشار دنه وه ی نه و چی بووه ؟ به لام من نهیښی خو متان بو ئاشكرا ده كه م . له راستیدا من له ناو در كه كانی سیحر بازه كه دا خو م ده شار ده وه ، ژور پكم له ناویا در ووستكرد بوو كه هه موو لایهك و هه موو كه سیكم لیوه ده بیښی و كه سیس منی نه ده بیښی . به شیوه یهك خو م مات ده كرد ده بوومه یه كیك له و در كانه ، به جوړی جیا كرده وه مان زه حمه ت بوو . هیښده له وان ده چووم گه ر در كه كان زمانیان هه بوایه هه زار جنیویان به من ددها . نه و نیواریه هه موو كهسی ده زانی كه من رپكورد ده شكینم ، هه موو مندا لانی نه م ناوه چاوه رپی نه وه بوون كه من بیبه مه وه . سیحر بازه كه له به ر ده رگا بوو ، ناگای له هه موو شتی بوو ، من وا خو م رهق كرده وو هه ر به ته واوی ماندوو بووم ، له ریه یه كم بو كرد و كو كه یه كي نه رمیش به دوایدا . نای داخه كه م ! سیحر بازه كه به چ رقیكه وه سهیری نه و شوینه ی كرد و منیش ترسام یه كسه ر هاتمه نه و لاوه بو نه وه ی ژور ده كه م ئاشكرا نه بی . نه و هاواری كرد و منی به گردها .

هه میشه وا بوو ، پپی ناخوش بوو بچینه ناو در كه كانییه وه . رقیكي گه وره ی له هه ر چوارمان بوو . نیمه تاقه كه سانیک بووین كه له در كه كانی نه و نه ده ترساین . تاقه مندا لیکي نه و ناوه بووین كه به زامداری و به په له پروزکی نه یانبر دووین بو خه سته خانه ی شیره كه . هه ر دوو كوپی یه كتر ، یه كیكیان در كه كانی كرده بووه نیلهامی شیعر و له و در كانه وه دپری وای دهوت كه شاعیرانی سه رسام ده كرد . زمانی شیعری نه ویان به و مندا لییه وه ناو نابوو جوانترین زمانی درك به لام هه تا بلای ناسك ، نه و ی تریشیان كو م له لی فیگوری سهیر سهیری له و در كانه

دروستده کرد دلوپیک خوین چیه له سهری په نجه یه وه نه دهات. رۆمانی پارسیس دهیوت من به درگ خوشه بوومه، من هه ر دهیکه له عه شقی کیژۆله ی دیه که ی باپیرمه وه دهستمکرد به درک خواردن، یه کئی درکی عه شقی وا له یاده وهرییدا مایئ ئه م درکه نه رمانه چین. منیش وهک وتم ژووریکم له ناو درکه لانه که دا دروستکردبو وه مووشتیکم لیوه دهبینی. ئای خوایه! له ویادا سحر بازه که منی نه دهبینی. من له وئی زۆر سهیری ئه و پیاوهم دهکرد و له کرده وه نائاساییه کانی راده مام. هه ندی جار له خویه وه دهگریا. هاواری دهکرد و به زمانی بالنده جنیوی دها. جار جار هه له کاتی ره شه بادا به قاقا پیده که نی. له و کاته دا شتی سهیر سهیر رووی دها. وهک دیاری و خواردنی له ملاو ئه و لاهو بۆ بیت. له ئاسمانه وه له ناو حه وشه ی ماله کانه وه ره شه باکه شتی بۆ ده هیئا و له درکه کانه وه ده ئالان. ئه ویش لیی ده کردنه وه و ده پیردنه وه بۆ ماله وه. ئای خوایه! به م چاوانه ی خۆم ده مبینی. جلویه رگی سه ر ته ناف، نانی سه ر ساج، مه نجه له یاپراخ، سوونده ی حه وشه، گسکی به ردا لان، پاسکیلی منالان، به رمیلی ئاوی سه ربان، سه عاتی گه وره ی هۆله کان، توحفه و شتی وردی جوان جوان، ته نانه ت گوله ده گمه نه کانی مائی شه و قی فه نی که له سه ر خونچه یه کی سیسی... گه لایه کی زهردی وهریوی تا به رده رگای دۆزه خ له گه لتا دهات. شه و قی فه نی ئه و که سه بوو که هه زاره ها توپی ئیمه ی به دانه کانی ته قاندووه. له کاتی ره شه بادا ئاوها گوله کانی بیناز به درکه کانه وه ده مانه وه. هه چ شتی ببووایه به درکه کانه وه، ئه و به هی خۆی ده زانی. هه چ وه ختی برسی بوایه، ده هاته دهره وه و چاوی ده برییه چاوی ئاسمان، تا نه ده بووه ره شه با چاوی نه ده پرووکاند. به لئی هه ر له و ژووردها ده مبینی، هه ر له و ژووردها بوو که من له ناو درکه کاند دروستمکردبوو، ئه وم ده بینی. هه ر له ویش دا بووخه یالیکم بۆ هات، خه یالیک بۆ تاوانبار کردنی سحر بازه که به دن. من هاتمه وه بۆ ماله وه. هه موو فه نتازیای خۆم به کار هیئا بۆ هۆنینه وه ی نامه یه کی خه فه تاوی، نامه یه ک بی ئاوی خۆم بۆ ماله کان که تیایدا بکوژی کوپی یه کترم به دن تاوانبار کردووه. تیایدا ئه وه م باس کردووه که سه یریکی شته کانیان بکه ن، چی له مالتاندا دیار نه ماوه وهرن و لای سحر بازه که ده یدۆزنه وه، نامه یه کی زۆر تایبه تیم بۆ شه و قی فه نی نووسی و باسی مه رگی

گوڵه كانيم بۆ كرد . نووسيم كه جاران گوڵه كانت نازدار - نازدار وهنه وزيان دهدا ، ئيستا وهره بيانبينه چۆن له سه ره مه رگان . چاوهر پي بينيني تو ده كه ن . پيش نه وه من هه موو گوڵه كانم له در كه كان كرده وه و فر يمدانه مالى سيحرباز ه كه . من ، شه وقى فه نيم بيني وهك نه سپيكي بريندار غارى دا يه دهر وه و دهر گاي مالى سيحرباز ه كه ي بهر بۆكس دا تال ي كرده وه ، پال يكي پيوه نا و چوو ه حه وشه كه يه وه و گوڵه كانى بينى . هاوار يكي كرد هه موو دونياى نه و نا وه ي هينا يه دهر وه . خه لكانى تريش به خو يان و تيا ليه ك و نامه كه ي ده ستيا نه وه ، نه وه ي كه شتى له ماله كه يدا ديار نه ما وه جور نه تيان دا يه بهر خو يان و دوا ي نه و هاوار ه ي شه وقى فه نى چوو نه مالى سيحرباز ه كه و زۆر كه س شتى خو ي له وى بينيه وه ، هه ر نه و شه وه شكاتيان لى كرد و گرتيان . نه و جا هه مو وان به خو شى چوو يه ماله وه . من هه ر له ماله وه گو يم له نال ينى شه وقى فه نى بوو ، تا به يانى بۆ گوڵه كانى ده گريا . نه و شه وه يه كه م شه و بوو كه من به ئارامى سه ربكه مه سه ر سه رين ... نه و ساته بوو كه من له هه موو ژياندا چاوهر پيم ده كرد . هه ر به هو ي شه وقى فه نيه وه پيم زانى كه سيحرباز ه كه دوا ي دوو مانگى تر داد گايى ده كرى . باوكم ما وه يه كى زۆر نه خو ش بوو ، دا يكميش هه ر فر ياي نه وه ده كه وت كه نا گاي له و بى و خزمه تى بكات ، بۆ يه ته نها كه سى بۆ من و پاريسى شه وقى فه نى بوو كه وهك خو مان بريندار بى و دوا ي نه و روودا وه بكه وى . من نه و دوو مانگه خو م ته ييار و ناماده كرد . كتيبى زۆرم له سه ر داد گا خو ينده وه ، له سه ر كو شتن و تا وان ، كارا كت ه رى پيا وكو ژ ، چو ني تى ده ست جو لان دن له كاتى قسه كردندا له داد گا . هونه رى به در خو شتنه وه ، زه ر ده خه نه ي درۆ ، فرميسكى تيمساح . سيحرباز و فيله كانى ... شي كرد نه وه ي خه ون . كتيب يكم خو ينده وه به نا وى (وه ي نه گبه ت) ، باسى نه و پيا وكو ژا نه ده كات كه هه مووكاتى دان يشتنه كانى داد گا ده گر ين بۆ نه وه ي سه رو كى داد گا حوكمه كه يان بۆ كه مبكات ه وه . كتيب يكي تر به نا وى (گو يگره ! نه ي پيا وكو ژ) . باسى حوكمى ئيلا هى ده كرد له سه ر ده مى يو نانى كو ندا . هه ر چه نده من زۆر له و كتيبانه نه ده كه يشتم ، به لام سوو ديكي زۆرم لى بينين بۆ نووسينى نامه كانم بۆ سه رو كى داد گا . نه وه نه و كاته بوو كه روژى داد گايى كردن ها ته پيشه وه ، من و پاريسى و شه وقى فه نى يه كه م كه س بوو ين كه چوو يه ژووره وه . پيش نه وه ي

خه لکيکی زۆر بېن، دوور له چاوی پۆلیسه کانی ناو دادگا، نامه یه کی دوورودرېژم خسته سه ن مېزی سه روکی دادگا، تيايدا باسی زۆر شتم بۆ کرد، باسی ئه و پياوهی که سحر بازه که کردی به بهرد و ئیستاش له بهرده می ماله که پيدا ماوه. باسی کوشتنی ههردوو کوپی یه کتر و منداله برینداره کانی ناو درکه کان. باسی دزین و دیارنه مانی کتوپری هه زاره ها شت... کاتی حاکم هاته ژووره وه، هۆله که پرپوو له خه لک، نامه که ی بینی و پرسیری کرد ئه م نامه یه هی کتییه؟ که س قسه ی نه کرد. چاوکی پيدا خشان و چهند جاریک سه ری بادا و خسته گر فانییه وه. له رۆژی یه که مدا سه روکی دادگا، سحر بازه که ی به دز تاوانبار کرد. ئه ویش وتی من هیچ شتیکم نه دزیووه. ئه وانه دیاری ره شه بان بۆ من. من ره شه با به خپوم دهکات... که رده لولول نازم ده داتی ئازیم. هه موو دایانه قاقای پیکه نین. حاکمیش وتی: نازی چی هه تیو! تۆ یه کبار شتت له خه لک دزیووه. ئه ویش وتی: ئه وانه دیارین... دیاری.

به گشتی دادگایی کردنی سحر بازه که، هه فته یه کی پی چوو. نه که ته نها له بهر ئه وهی که خه لکيکی زۆر ده هاتن و سحر بازه که یان به شتی سه یر سه یر تاوانبار ده کرد که من خۆم له دلّه وه پروایه کی ته واوم به وه بوو که ئه و دهستی تیا نه بووه. به لکو زیاتر له بهر ئه وهی که ئه م پیاوه زوو زوو خوینی لووتی ده پزا. خوینه که به هیچ شتیه که رانه ده وهستا، دوو سی رۆژ له سه ری که ناچار بوون له خسته خانه بۆی بسووتین تا خوینه که ی را بگرن. من له نامه کاندا بۆ سه روکی دادگا ده منووسی: که وره م! ئه م سحر بازه درۆ ده کات، که درۆ ده کات وای لی دی. تۆ پینۆچیۆ ده ناسی، که درۆی ده کرد لووتی درېژ ده بوو، ئه م کا برایه ش که درۆ ده کات خوینی لووتی ده پزیت. هه ری که له ئیمه که وره م! که درۆ ده که یین، شتی کمان لی روو ده دات، گرنگ ئه وه یه بدۆز ریته وه. ئه وه میتودی کی باشه بۆ دۆزینه وه. رۆژی تر بۆم ده نووسی، تۆ سه یری په نجه که وره ی بکه که قسه ده کات له مشتیدا ده یشاریته وه، ئه وه ئه وه ده که یه نی که ئه م پیاوه نایه وئ خۆی ئاشکرا بکات. په نجه که وره به مانای (به رزه من) دی، که نایه وئ که س بیینی. رۆژی تر ده منووسی، تۆ سه یر چۆن رهنگی ده گۆریت کاتی باسی کوپی یه کتر ده که ی؟ چۆن تینووی ده بی و داوای ئاو ده کات که باسی ئه و پیاوه ده که ی که بوو به بهرد. که باسی ئه و

درکانهی دهکهی، ئەو چه قۆو کێردانهی که مندالانی ئەو ناوهدی پارچه پارچه و له توپوت دهکرد هیچ وهلامیکی نییه. تو بلی تۆوی ئەم درکانهت له کویتوه هیناوه، من سه دهر سه دهنانم که دواي ئەو پرسیاره که دهلی نازانم خوینی لووتی دهپژی. بۆ به یانی که پرسیارای لی دهکرد، چۆنم بۆ سه رۆکی دادگا دهنووسی، ئاوا دهکته و ته وه. دهنووسی ئە وه که هی دیارییه که خه لک بینه وه بۆی و بلیین بمانده ره وه. حاکم دهیووت، ئە هی باشه بۆچی نایانده یته وه؟ ئاخگره وره م ئەوانه دیارین... دیارین. هه ردووکیان تووره، حاکم دهیووت: هه موو شتی دیاریی نییه. ئەو هاواری دهکرد دیارییه دیارییه. هه موو شتی بیته ناو درکه کانه وه به هی خۆمی دهنانم و دیارییه.

سه رۆکی دادگا هه لچوو بوو، دهینه راند:

- ئەو په یکه ری به رده می ماله کهت، ئە ویش دیارییه؟

- به لی... دیارییه.

- ئەو پیاوهی که بوو به به رد دیارییه؟

- به لی... دیارییه.

- کوپی په کتر... ئە وانیش دیارین؟

- به لی... دیارییه دیارییه.

هینده هه لچوو بوو، نه یده زانی چی دهلی و باسی کی دهکات. زوو زوو خوینی لووتی دهسری. هه موو دادگا و ژیر کورسییه کانی کردبوو به خوین. هه فته یه که به م شیوه یه تیپه ری، دوا جار هه ر به کراسی خویناوییه وه به تاوانی دزی دوو سالی بۆ نووسرا.

حاکم وتی: تو پیاو کوژی شیت، به لام به داخه وه هیچ به لگه یه کم به دهسته وه نییه. دووری بخه نه وه لی ره تا بۆنی ئەم خوینه نه یخوار دووین.

بۆ رۆژی دواپی پۆلیسمان ئاگادار کرده وه له وهی که دهنگه دهنگیکی سه یر له مالی سیه ربازه وه هه لدهستی، با بین و بزانی چیه. هه مان ئەو موفه وه زه، به هه مان تاله سمیلی جارانه وه به ووردی گه ران و ئە مجاره یان ژیرزه مینیکیان دۆزییه وه، که پری بوو له ئاژه لی تینوو، ئە سپی بریندار که حیهی دهگه یشته بنی دونیا؛ مه یمون که ده موچاوی پر بوو له پارانه وه؛ کرمی گه وره ی ئاوریشمی له ناو

شووشه‌ی ماسیدا؛ مشکی سپی جوان جوان که زیکه‌یان ناخۆشی کردبوو؛
مریشکی په‌رژیرین که هیلکه‌ی ئالتونیان کردبوو؛ تووتی خه‌نافس که گۆرانییان
ده‌ووت، ته‌نها یه‌ک دیرپان دووباره ده‌کرده‌وه: «خه‌یا له‌کانی ده‌رده‌داریتی... ئە‌ی
ئهممان نه‌مان»؛ بچوو به‌رازی جوان جوان که خه‌ریک بوو یه‌کیکیان قه‌پالیک له
قوونی موفه‌وه‌زه‌که بگریت.

زۆر چاومان گیرا. من و پارسی له‌هه‌مووان په‌رۆشتر بووین ئە‌وه خواپه
کۆپی یه‌کتر به‌زیندوویی له‌وئ بدۆزینه‌وه. یان ته‌رمی زۆر له‌و مندا لانه‌ی که له‌و
ماوه‌یه‌دا له‌ملا و ئە‌ولا به‌کتوپری دیار نه‌ده‌مان. به‌لام که‌سمان نه‌دۆزیه‌وه. دوا‌ی
هه‌فته‌یه‌که ماله‌که‌یان ته‌ختکرد و درکه‌کانیان سووتاند. به‌لام بۆ نه‌گبه‌تی ئە‌وه
درکانه هه‌موو پایزانیک ده‌روینه‌وه و سالل دوا‌ی سالل درنده‌تر و تیژتر ده‌بنه‌وه و
قوولتر به‌ قاچ و قوول و جه‌سته و سیمادا رۆده‌چن.
مانگیکی پی نه‌چوو وا بلا‌بووه‌وه که سحر بازه‌که له‌به‌ندیخانه هه‌له‌هاتوه و
که‌س نازانی له‌کۆپیه.

ئێستاش هه‌ندئ جار پارسی به‌گالته‌وه بۆم ده‌نووسی:
غه‌ریب! کئ ده‌لئ رۆژئ له‌ رۆژان، من له‌سه‌ر ئە‌م شه‌قه‌مانه‌ی پارسی
نایبینمه‌وه.

منیش بۆی ده‌نووسم! نا، دوا‌ی ئە‌وه هه‌موو سالانه، ترسی چیه‌ته؟ پیش ئە‌وه‌ی
بگاته ئە‌وئ، هه‌قی خۆی له‌ من ده‌کاته‌وه. تا من بژیم تۆ دلت هیچ نه‌کات.
ئێستا ئە‌ی خوینه‌ری ئازیز! مافی خۆته بپرسیت: ئە‌ی باشه تۆ دوا‌ی ئە‌وه
هه‌موو سالانه، ئە‌وه کلله‌ی رۆمانی پارسیته بۆچییه،، خۆ ئە‌وه ده‌فته‌ره‌ی هه‌تانه
به‌ چوار کلله‌ ده‌کریته‌وه؟ راست ده‌که‌ی! به‌لام گوێبگره‌ با چیرۆکه‌که تۆ ته‌واو
بکه‌م.

چوار مانگ پیش ئێستا، شتی روویدا، رووداوێک که سه‌ره‌تایه‌که بوو بۆ
نووسینی ئە‌م چیرۆکه، گه‌ر ئە‌وه رووداوه نه‌بوایه، قه‌ت ئە‌م چیرۆکه نه‌ده‌نووسرا،
قه‌ت پارسی داوا‌ی لی نه‌ده‌کردم ئە‌م حیکایه‌ته بنووسمه‌وه.
دوو مانگی له‌سه‌ر یه‌که من خه‌ونم به‌ هه‌ردوو کۆپی یه‌کتره‌وه ده‌بینی. هه‌موو
شه‌وئ هه‌مان خه‌ون... هه‌مان سیناریۆ دووباره ده‌بووه‌وه. من له‌ خه‌ونمدا له

دووره وه هردوو کوپی یه کترم دهبینی، یه کی موکه به ره یه کی گه وره یان به دهسته وه بوو، نه وان له شوینیکدا بوون و من ده مویست بچم بولایان نه مده توانی. له وه ده چوو موکه به ره که یه دستیان به باشی نیش نه کات. ده یانویست شتی به من بلین و نه یانده توانی. من له ماوه یه نه دوو مانگه دا هه موو شه وی بۆ نه وه دهنووستم که بزائم نه وان چی ده لاین! هه موو شه وی به نیازی نه وه سه رم ده کرده سه ر سه رین تا بگه مه نه وان و نه ده گه یستم. تا دوو مانگیک پیش نیستا نیواره یه کی غه مگین، نیواره یه کی ته میکی چر شه ری به دونیا ده فرۆشت هه ر له خو مه وه، وه کی یه کی پیم بلی چوومه ناو ژووری در که کانه وه، نه و ژووری که جاران خو مم تیا ده شارده وه، نه و شوینه ی که هه موو دونیام دهبینی و که سیش منی نه ده بینی. تا له ویدا نامه یه کم دۆزییه وه که بۆ من نووسرا بوو. ده ستوخه تی سه ر زه رفه که م نه ناسییه وه، به لام که نامه که م کرده وه، ئای خواجه! دوو کلیلی تیا بوو، دوو کلیله که هی کوپی یه کتر بوون، که له ملیاندا بوو له کاتی ونبوونیاندا. من لیره دا هیچ شتی له ناواخنی نامه که ئاشکرا ناکه م، هه لیده گرم بۆ نه و کاته ی یه کی که نه و کلیله ی پارسیم بۆ دینیتته وه. له پاداشتی نه و چاکه یه دا، من نه م نامه یه ی پیشان ده دم. نامه یه کی هینده گرنگه که نه یینییه کی زۆر گرنگی نه و کاته ئاشکرا ده کات. من نه وه ماوه یه کی زۆره له خو شیدا خه وم لی ناکه ویت، به لام نیستا هیچ نالیم، نا، هیچ نالیم. که بوو به سی کلیل، ئینجا پارسی بیری له وه کرده وه که کلیله که ی خو یم بۆ بنیریتته وه تا ده فته ره که بکه مه وه. وه که له سه ره تاشدا با سم کرد، که نه و نیواره غه مگینه ی که هه ردوو کوپی یه کتر دیار نه مان، بۆ من گرنگیه کی تاییه تی هه بووه. نه ویش نه وه بوو که ئیمه، هه رچوار مان له کو بوونه وه کانه ماندا له گه ل مندالانی نه ندامدا بریار درا که له گه ل نه وه شدا که من گر درابووم ناوم هه ر بچیتته ناو ده فته ری ریکۆرده وه، چونکه خه تای منی تیا نه بووه و سحر بازه که منی ئاشکرا کرد. نه و نیواره یه ده بوایه هه رچوار مان کو بینه وه و ده فته ره که بکه یه وه، به لام نیتر نه وان دیار نه مان.

نه و با بو ماوه ی بیست سال ده چی، من له لای خو مه وه ده فته ری کی ترم دروست کردووه، ناوی هه موو نه و که سانه م تیدا تو مار کردووه که نه م ماوه یه ریکۆردیان شکاندووه. گه ر نیستا کلیله که م بۆ بینه وه، نه و له وه ده فته ره وه

دهیگوانمهوه بۆ دهفتهری ریکۆردهکان. که من هه مووکاتی بروایهکی تهواوم بهوه بوو که هه رۆژێ دیت و ئەم دهفتهره به کلیلهکانی دهکهمهوه.

ئێستا من بۆ سالییک دهچی ژنم هیناوه. تازه به تازه دووانهیهکمان بووه، کور و کچیک. پارسیش کچیکی ههیه و بهتهواوی تاقهتی له پاریس چوو و ههز دهکات بێتهوه، بهلام جارێ هینده قهرز و قۆلهی لهسهره، رهنگی ماوهیهکی تریشی پی بچی. دهنوسی، ههزدهکهه بێمهوه و له شار منداڵکی ترم بیی، منداڵیک به کوردیهکی رهوان قسهبکات. گهر وایی ئەوا دوو منداڵهکهی من و دووانی پارسی دهبنه چوار و یهکسهه دهفتهری ریکۆردهکهیان به کلیلهکانهوه دهدهینی و خویان بیهه بهرێوه.

پارسی دهنوسی: گهر هاتمهوه پیوستیم به یارمهتی تۆ زۆر دهبی. چونکه من له ههردوولا بووم. ههه ئێرهشم لهدهستداوه و ههه ئهویش. دهنوسی: غهریب! ژیانی ئێمه له دهرهوه چهشنی ئەو گهلایهی لی هاتوو که له دار و لقهکهی خۆی کهوتبێته خوارهوه و قهتیش بهر زهوی نهکهوتبیت. ههمیشه بۆ ههتا ههتایه به ههواوه بی. ههه با بیهینی ههه با بیبات. منیش بۆی دهنوسم: نا، وهروهه ئازیزهکهه. وهروهه. من یارمهتیت ددهم. من لهو بارهوه ههروهکو جارنم و نهگۆراوم. دهزانم خهلکی گۆراون، بهلام من نا. ئەوا ئیتر ئێستا من خهریکه ئەم چیرۆکه تهواو دهکهه. بهلام دێر دواي دێر بروایهکی سهیرم لا دروست دهبی، بروای ئەوهی که داواکردنی پارسی له من بۆ نووسینهوه ئەم چیرۆکه تا بیدا به کهسی کلیلهکهه بۆ بێنیتهوه تهنها بههانهیهک بوو هیچی تر، دهنای خۆی به ههچ شیوهیهک بوایه ئەو کلیلهی دهگهیاندهوه دهستم بهبی ئەوهی ون بی. بهلام ئەو ههزی کرد که من ژیا نیکی بنوسمهوه که له پهراویزی کارهساتهکانیا خهریک بوو ون دهبوو، ههزی کرد چیرۆکی زیندوو بکهمهوه که درکهکانی جارن له بینهفاقای چهقیوو.

ستۆکهۆلم

ئاب - ئەیلوول ۲۰۰۵